

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἀνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγκα εἰναίσι μ' ὀνο.
Γὰ τὰ ἐξά ὄμοια μέρα—δ' ἄκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰκοστὴν καὶ τέταρτον ἀρμόζοντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἰδρυομένην γῆν τῶν Παρθενίων.

Ἐπεὶ Φεβρουαρίου,
μηνὸς χαλοῦ καὶ κρύου.

Ἐτος χίμα κ' ἔννα κ' ἔννα κόου,
νέα πλάσις σ' τὰ νέη πεῖσοα.

Χίμα κ' ἔδδομηνηταίνα,
μούτσουνα μασκαριμμένα.

**Τῶν Ρωμῶν τὰ ἑκατοβάλλα
καὶ τουρλοῦ τουρλοῦ κεφάλια.**

Φύγεις Καρνάβαλε λυτὸν
μνήμη χρηστὴν καταλυτὸν
καὶ τὸ Ρωμαῖκο λυτὸν.

Φύγεις λυτὸν, Καρνάβαλε, καὶ πρὸς σ' τὰ ἔξκομπόμα,
καὶ πέρτου σαπρλομνα καὶ βαιμοκουσουπίμα.

Ὅρα καλὴ, Καρνάβαλε,
καὶ παῖξε ταμπούραδες,
ὄλος ὁ κόσμος ἰθάλα
μ' ἔμας τοὺς μασκαράδες.

Τι κλοῦπος καὶ τί χάρισι...
μὴς ἕνας διακονιάρης
δὲν ἔχει μείνει πλέον

στὴν γῆν τῶν ἀγέλαων,
ποῦ νὰ μὴ δῖνη τοῦ καὶ μὴ προεπερίδα,
καὶ νὰ μὴ δρᾷ δεόντως γιὰ τὴν καρποκατρίδα.

Τι τοῦμα καὶ τί μπόλοι...
τὶ γανὰ μεγάλη,
τὶ γανὰ κορφή.

Ἄλλὰ κ' ἔγὼ τὸ βρῶ:
χορεῖω μ' ἕνα πόδι
ἀπάνω σ' τὸ ταῖ.

Καὶ σὲ χορὸν ὄρατον
ἐπιγα τῶν κουρέων,
κ' ἐχθῖβην καχηνός.

Ἄπο ἔξωδον κουρέως
νὰ μὴν κοπῆ μοιραῖος
ὁ βίος κανενός.

Κ' ἔ μάλω, τῶν Σαβίων
ἦτον ἐκ τῶν σπανίων,
κ' ἔγὼ μὲ μὴ σκούρα χαιρέτηρα Σαβανθῆα
τὴν δρᾷ τὴν Ρωμαῖκη

Κ' ἔγὼ τὴν σκούρα μου πετῶ
γιὰ μάλω σ' τὸν ἀέρα,
καὶ τὴν μικρὴ μὲς χαιρέτῶ
καὶ τὴν μεγάλη σαταίρα.

Ἐθόμωμ βλέπω σήμερα κ' ἔδλους τοὺς σοβαρούς,
παντοῦ γεννᾷ φαῖδρότητα χορῶς καὶ φαγοπότι...
κ' ὁ Πράγκηφ ὁ Νικαίλαος ἔδωκε δὸς χορούς,
ὅπου θὰ μείνου' στὸν χορὸν τὴν ἱστορίαν πρῶτη.

Ἐκεῖ μετεμπίσθησαν ποικιλίαι καὶ πολλαὶ
συγχρόνον κεφαλαί.
Κ' εἶπα κ' ἔγὼ σ' τὸ γάλι μου
νὰ πάω σ' τὸ χορῶ,
ἀλλ' ἔμοις δὲν ἔμπορῶ
ν' ἀλλάξω τὸ κεφάλι μου.

Κεφάλι, κακοκέφαλο, ποῦ θέλει μόνο σπᾶμο,
καὶ μὲς σ' τὸ κάρρο πέπταμα καὶ σ' τὸ τσοκάλι δρᾶμο...
κρῖμα σ' τὸ κεφαλάκι μου, ποῦχει καὶ τὸ παράσημο.

Πῶς νὰ τἀλλάξω... δὲν ἔμπορῶ νὰ γίνω μεγαλύτερο,
μὰ μῆτε καὶ χειρότερο, μὰ μῆτε καὶ καλλίτερο.
Κεφάλι ποῦ δὲν ἔλλαξε κεφάλι κελουθῶ,
ποῦ σὲ κατάξηρον ἀγρὸν ἐλαίθωιν ἔδωκε ἴθω.

Κεφάλι, κακοκέφαλο, ποῦ χᾶσαι μὲ τᾶστέρα,
καὶ ἴποσ' ἄλλο δὲν γεννᾷ παρὰ μονάχα σπᾶμο...
πᾶσο το, Περικλέτο μου, καὶ μὲ τὰ βρῶ σου χέρμα
καὶ πῆγαυε καὶ κύπια το πέντε φοραῖς σ' τοὺς τοίχους.

Εἶπα ν' ἀλλάξω καλλίσις
συμπολιτῶν μου κεφαλαί,
ὄμοις ἐγὼ δὲν ἔμπορῶ ν' ἀλλάξω τὴν δική μου
καὶ κάνω τὴν κακὴ μου.

Κ' ὁ Περικλέτος μὸλεγε: φίλε παφίλημνε
καὶ σύντροφῆ μου Φασουλή,
πρέπει ν' ἀλλάξῃς κεφαλή
μᾶστρο νὰ μὴ σὲ λένε.

Βλέπεις ἔκαστον τὸν ψηλῶ,
ποῦ τοὺς μικρούς ἀκτεῖται,
κ' ἔχει κεφαλή στρουγγυλὴ
καθὼς κεφαλοτύρι;

‘Ο κόρφος τῆς βουβούρας φέρει ἀμύδαλας
 καὶ φυτοφάγον πάντοτε τὸν εἶδα παρῳδῶν,
 κ’ ἔχονται νυχθημερόν μὰ χάρτα καὶ σαλάτας,
 μὰ τῶρα πλέον ἄφρονε τὴν βλάταιν τὴν πρώτην
 καὶ κρωφάτος ἴσως μ’ ἵπποτοσάμου πάχην
 κ’ ἴς χαίρεται ποῦ τῆχει.

Βλέπεις αὐτὸν, ποῦ τὸν φθοῦν πολῖται φουραῖοι;
 κώτῃ πῶς κοκορεύεται μ’ ἄλλους ποῦ κοκορεύονται,
 κ’ ἄλλα κεφάλια βλέπναισιν ὅσῳ τὸ δικό σου λείπῃ;
 τέτοιαι κεφάλια ζήλοισιν... ἄς κἀνε νὰ κουρεύωνται.

‘Μεταίνοι ποῦ δὲν ἔλλαξαν τὴν κεφαλὴν τῶν κλαίειν,
 καὶ γιὰ τὸν λύκο, Φασουλῆ, μὴ λημονῆς τί λένε.
 ‘Ο λύκος κ’ ἂν ἐτέρας κ’ ἔλλαξε τὸ μαλλὶ του,
 δὲν ἔλλαξε τὴν γνώμην του, μήτε τὴν κεφαλὴν του.

Κ’ ἔφετος πάλιν ἔπεινα τὸ παρῶν βουδέλι...
 ἄς εἰμποροῦσα νάλλαξαι κἀθε σπιγὴν κεφάλι,
 καὶ τοῦτο μου τὰνθρώπινον
 νὰ τόκανα γαῖθουρινόν.

Μία αἰ τὸς ἀνθρώπινά, ποῦ μὲ μισὰ περνεῖν,
 νομίζω τὴ γαῖθουρινὴ πῶς ποικιλία θάναι.
 ‘Ανθρωπιμὸς πλημύρως κ’ ὁ κόσμος τί θὰ γένῃ;
 ἀνθρωπιμὸς πλημύρως σὴν πλάσι τὴν καινούργια,
 καὶ τὸ φανέρι δώστ’ μου τοῦ πάλαι· διογίνῃ...
 αὐτὸς ἀνθρώπους γύρευε, κ’ ἔγω ζῆτῶ γαῖθουρι.

Καρνάβαλος, ποῦ γέρας,
 σὴν κεφαλὴν μὸς πέρασε
 τρανὸ ἀποδοστέραν.

Εἶπε καὶ σφραγὸς λαϊκῶν
 καὶ πνεῦμα νέον Ἀγνῶν,
 κ’ Κρήτης λαϊκῶν.

Καὶ θαυμάσιος τόσον κίλδος
 καὶ κηρήνας Προτανείων,
 καταρῶναι νυσταλέος
 εἰς τὴν τόπον τῶν κρινῶν.

Κ’ ἔτσι λείπει μοναχὸς προμακάριον αὐτό,
 ποῦ δὲν δίνει γ’ ἀνθρωπικὰ μήτε κἀλληλολαφτό,
 καὶ τραπεζῶν ἔπεινα,
 ποῦ γ’ ἄσπῃ νομῆ καὶ εὐάνει...
 πρέπει νὰ σταλῇ αἰ Τήνο
 καὶ αἰ Κίρκου νὰ γλῆνῃ.

Μετῶνες μετῶνας
 τὰ μέλλα πλαστικῆν.

Σὲ κρούς μασκαράδες
 μορῶζουσε παρῶδες,
 μορῶζουσε καὶ βράβειτα

Καὶ γίνονται μὲ τῆλλα
 ταμπλό βιδῶν μεγάλα
 σὴν Τουρκικῆν Προεδρεία.

Πρῶτη ταμπλό. — Πλὴ τὸν Καρναὶλ φωνάζουν τὸν Βεζύρη,
 καὶ τῶρος τὸν ἀλλάζουσι κ’ ἰσὸν τὸν παλομορῶν

‘Ἄλλο ταμπλό — Κρίσις λυσῶν
 μὲς σὴν Στρατικὸν ἀγρία,
 καὶ φέρονον τὸν Χάιμη Πασῶν
 μῖσος σὴν Βεζύρη.

Βουλτάνος κλαίει σήμερον τὴν πρώτην περιφάνειαν του
 γιὰ τὸν δὲν ἔχουν πέσεισιν πῶσαι τὰ σφράγματα του
 τὸν Βασιτῶν τὸν ἀμάρου τὸν πρῶτον τὸ κελεύει
 γιὰ τ’ οἱ Νεότουρκοι μποροῦν ν’ ἀλλάξουν τὸ Ντοβλέν.

Βλέπει κ’ αὐτὸς ἀπὸ φηλῶ
 χωρὶς τῶσδε νέουσι
 ἐπὶ πολλοῦς γεννοβολῆς
 τὸ Σύνταγμα Βουλτάνου.

Βουλτάνος βλέπει ἑλευθερὸς ἀπὸ τὸ παραθύρι
 πῶς τόσα μὲ τὸ Σύνταγμα φουρῶναι Κομητῆται,
 κ’ ἔχουν αὐτὰ τὴν δύναμιν ν’ ἀλλάξουν Βεζύρη
 χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσουν τὰ τρεῖς ἀνάβημά τι.

Εἰκὼν ἄλλη πλαστικῆν,
 Νῆαν Σύνταγματῆσιν
 κ’ ἄλθῶς, Ἑλληνικῆν.

‘Ἐξομοῖν κ’ Ὀθωμανίβας
 κατὰ πάντα ζηλοῦσιν,
 καὶ φουρῶναισιν αὐτοῖς
 γιὰ τὸ Σύνταγμα κ’ αὐταῖς.

Βλέπει τόσα κ’ ἡ Τουρκία
 Κομητῆται γυναικῆται,
 κ’ Ὀδαλίβας ἀλλῶζουσι
 καὶ Βεζύρησιν ἀλλάζουσι.

‘Ἐπαθῶν ὑπερτροφῶν Σύνταγματικῆν κ’ ἔπεινα,
 καὶ κανίνας δὲν θὰ μείνῃ,
 ποῦ νὰ μὴν κερῶν τῆσιν
 γιὰ τὸ Σύνταγμα μὲ τῆλλα,
 κ’ ἄγρῶσι νὰ μὴ φρουρῆ
 τοὺς θαυμάσιος μὲ μαντάβια.

Τὶ ταμπλό βιδῶν καὶ τοῦτα... τραλαλό καὶ τραλαλό...
 σὴν Τουρκία Κομητῆται γιὰ τὸ Σύνταγμα πολλῶν,
 κ’ ἔβῳ πέρα Κομητῆται γιὰ Σύνταγματος ἀμάρου
 μασκαράδες σούραρον,
 ποῦ κἀθ’ ἑλοῖς τοὺς καιροῦς
 διόλθουσι καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα κἀθε νόμου.

Τὶ χωρὶς πνεῦσιν, τί γέλοισιν,
 τί γκαμῆλαις, τί κωμῆλαις,
 τί θεοπροφουρῶν πομπῆσιν;
 ‘Ὅσῳ Σύνταγματος σὴν πλάσι
 δὲν ἀπέμεινε τοῦματι
 γιὰ νὰ κόψουν τὰ κεφάλια.